

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Beroep tegen rddf-plaatsing ongegrond. De Commissie is van oordeel dat verweerster in de door haar overgelegde stukken en ter zitting voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij op het moment, waarop het besluit werd genomen, geen andere middelen had om op termijn voortzetting van de ID-baan van appellant te bekostigen en dat ook geen verwachting bestond dat zij over dergelijke middelen zou komen te beschikken.

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

K., appellant,

gemachtigde: thans mr. C.A. de Bondt, voorheen mr. Y. van der Meijden,

tegen

de **Stichting voor Protestants Christelijk Basisonderwijs te *** verweerster,

gemachtigde: mr. J.W. Janse-Velema.

1. De procedure

Appellant heeft bij beroepschrift d.d. 14 juli 2011 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 28 juni 2011. Bij brief van 13 september 2011 heeft appellant de gronden van zijn beroep aangevuld. Verweerster heeft een verweerschrift ingediend d.d. 12 oktober 2011. Bij brief van 6 december 2011 heeft verweerster een nader stuk ingediend. Bij brief van 9 december 2011 heeft appellant de gronden van zijn beroep aangevuld. Bij brief van 13 december 2011 heeft verweerster een reactie ingediend. Op 13 december 2011 is een faxbericht van appellant ingekomen.

Het beroep van appellant is op 14 december 2011 ter zitting behandeld. Daarbij zijn verschenen:

- appellant met mr. Y. van der Meijden;
- de gemachtigde van verweerster, alsmede de heer N., voorzitter van de Raad van Bestuur, en mevrouw V., hoofd P&O.

De behandeling ter zitting is op 14 december 2011 aangehouden teneinde verweerster de gelegenheid te geven om (schriftelijk) te reageren op door appellant bij brief van 9 december 2011 ingediende nadere gronden.

Bij brief van 21 december 2011 heeft verweerster een nader verweerschrift, met bijlagen, ingediend.

Op 8 februari 2012 is de behandeling ter zitting voortgezet. Hierbij zijn verschenen: appellant met mr. De Bondt, de gemachtigde van verweerster, de heer N. en mevrouw V.. De gemachtigde van appellant heeft pleitnotities voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellant, geboren op 6 december 1955, is vanaf 1 november 2000 werkzaam bij verweerster, aanvankelijk in tijdelijke dienst en vanaf 1 november 2011 in vaste dienst in de functie van conciërge in het kader van de In- en Doorstroomregeling (hierna: ID).

2.2. Verweerster is ten aanzien van de tien ID-medewerkers die bij haar in dienst zijn, waaronder appellant, geconfronteerd met gewijzigd subsidiebeleid van de gemeente A*. De loonkostensubsidie voor deze medewerkers is aanvankelijk (per 1 april 2010) verminderd tot 60% van de loonkosten en zal per 1 januari 2013 ten aanzien van zes van de tien ID-medewerkers, waaronder appellant, geheel eindigen. Ten aanzien van de vier overige ID-medewerkers heeft de gemeente een eenmalige aanvullende niet toereikende persoonsgebonden subsidie verstrekt. Het gaat daarbij om medewerkers die op 31 december 2010 59 jaar of ouder waren en vanwege hun leeftijd moeilijk bemiddelbaar zijn naar ander werk. Verweerster blijft voor deze vier medewerkers tot aan hun pensioengerechtigde leeftijd een eigen bijdrage van 50% van de totale kosten betalen.

2.3. Bij besluit van 28 juni 2011 is appellant met ingang van 1 augustus 2011 voor de duur van een jaar in het risicodragend deel van de formatie (hierna: rddf) geplaatst.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellant kan zich niet verenigen met het bestreden besluit en voert daartoe onder meer het volgende aan. De ingevoerde lumpsumbekostigingssystematiek brengt met zich dat verweerster de volledige autonomie heeft gekregen over de besteding van de haar toekomende bekostiging. Het enkel wegvallen van de subsidiemiddelen van de gemeente A* betekent dan ook niet dat verweerster appellant niet zou kunnen behouden. Daar komt bij dat de kosten van het dienstverband van appellant al enige tijd niet meer geheel uit een gemeentelijke subsidie worden gedragen, maar voor slechts 60%. Toen de gemeentelijke subsidie verminderde, heeft verweerster er voor gekozen de conciërges, onder wie appellant, te behouden en het restant uit eigen middelen te betalen. Nu 40% van zijn salariskosten rechtstreeks door verweerster wordt gedragen, meent appellant dat zijn functie structureel is geworden. Volgens appellant heeft verweerster zijn functie ten onrechte niet in het functieboek opgenomen. Om een eventuele afbouw van de functie van conciërge te kunnen laten plaatsvinden, is een aanpassing van de organisatie nodig. Op grond van de toelichting van de geldende CAO is dat te bestempelen als een reorganisatie. Om een reorganisatie te kunnen doorvoeren dient er decentraal overleg gevoerd te worden. Een dergelijk overleg heeft volgens appellant niet plaatsgevonden. Voor zover er geen sprake zou zijn van een reorganisatie, zijn artikel 2.8 en bijlage III van de CAO onverkort op appellant van toepassing, zodat de noodzaak tot rddf-plaatsing in het bestuursformatieplan vermeld zou moeten staan. Dat is niet het geval. Appellant betwist voorts dat verweerster over onvoldoende financiële middelen beschikt om appellant te kunnen behouden, nu verweerster te maken heeft met een positief exploitatiesaldo. Daar komt bij dat de mogelijkheid bestaat dat de gemeente A* zal doorgaan met het verstrekken van (aanvullende) subsidie, nu de motie 'Zicht op doorstroom' is aangenomen. Daarnaast zal de loonkostenregeling voor ondersteunend personeel tot 1 augustus 2015 worden voortgezet. Deze ontwikkelingen heeft verweerster niet meegenomen in haar besluitvorming.

3.2. Verweerster voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren. Appellant is benoemd in het kader van de Regeling ID. Op grond van deze regeling ontvangt verweerster van de gemeente A* een persoonsgebonden loonkostensubsidie welke per 1 januari 2013 geheel zal eindigen. Verweerster betwist dat de functie van appellant structureel is geworden. Slechts voor zolang de loonkostensubsidie van 60% van de loonkosten door de gemeente beschikbaar werd gesteld, heeft verweerster zich bereid getoond – teneinde ontslag te voorkomen – 40% uit eigen middelen bij te passen. Deze bijdrage was en is nadrukkelijk gekoppeld aan de loonkostensubsidie en is daarom niet structureel. Appellant is als ID-medewerker boventallig. Hij valt buiten de reguliere formatie. De functie van appellant maakt dan ook geen deel uit van het functiebouwwerk. Afvloeiingsregelingen zijn voorts niet van toepassing en het bestuursformatieplan heeft geen betrekking op appellant. Het wegvallen van de ID-functies valt volgens verweerster aldus niet onder het

definitiebegrif reorganisatie. Verweester stelt zich primair op het standpunt dat appellant niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn beroep vanwege het feit dat rddf-plaatsing voorafgaand aan ontslag niet vereist is, nu geen sprake is van een structurele functie. Voor zover de Commissie aanleiding ziet het beroep inhoudelijk te behandelen, stelt verweester dat verweester onvoldoende financiële middelen heeft om voormelde zes ID-medewerkers, onder wie appellant, na 1 januari 2013 geheel voor eigen rekening in dienst te houden. Verweester stelt voorts dat zij reeds vóór het nemen van het bestreden besluit kennis heeft genomen van de door appellant genoemde motie. Nu het vooralsnog onduidelijk is of en hoe deze motie zal worden uitgevoerd, kan van verweester in redelijkheid geen heroverweging van het genomen besluit worden verlangd. De door appellant aangehaalde voortzetting van de loonkostenregeling voor ondersteunend personeel tot 1 augustus 2015 ziet niet op ID-medewerkers, maar op andere ondersteunende functies, zodat dit in casu niet relevant is.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie volgt verweester niet in haar betoog dat appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk verklaard dient te worden. Het bestreden besluit betreft een door verweester genomen besluit waarop door verweester is vermeld dat daartegen beroep kan worden ingesteld bij de Commissie. Aangezien appellant aldus aan de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 2 van het Huishoudelijk Reglement van de Commissie heeft voldaan, zal hij in zijn beroep worden ontvangen.

4.2. De Commissie stelt vast dat appellant in dienst is genomen op basis van een gesubsidieerde werkgelegenheidsbaan, niet zijnde een uit de door het ministerie van Onderwijs Cultuur en Wetenschap (hierna: OCW) verstrekte bekostiging bekostigde formatieplaats.

4.3. De Commissie volgt appellant niet in zijn betoog dat zijn functie structureel is geworden doordat verweester thans 40% van zijn loonkosten voor eigen rekening neemt. Hiertoe wordt overwogen dat verweester de verminderde persoonsgebonden loonkostensubsidie van de gemeente * – ter voorkoming van ontslag – tijdelijk heeft aangevuld. Nu deze aanvulling direct verband houdt met de verstrekte (verminderde) loonkostensubsidie, is de functie van appellant daarmee niet regulier geworden, maar is de functie van appellant niet-regulier gebleven. De Commissie concludeert aldus dat appellant, hoewel zijn loonkosten voor 40% door verweester uit eigen middelen worden betaald, geen deel van de structurele formatie is gaan uitmaken zoals bedoeld in Bijlage III bij artikel 2.8 van de CAO PO. Om een eventuele afbouw van de functie van conciërge te kunnen laten plaatsvinden, is naar het

oordeel van de Commissie dan ook geen aanpassing van de organisatie vereist. In het kader van de rddf-plaatsing van appellant heeft verweester derhalve ook geen bestuursformatieplan vast te stellen en is een afvloeiingsvolgorde evenmin van toepassing.

4.4. Naar het oordeel van de Commissie kan de aangekondigde stopzetting per 1 januari 2013 van de van gemeentewege verstrekte subsidiëring van de loonkosten van appellant, voor verweester, bij gebleken gebrek aan andere financiële middelen, grond opleveren tot plaatsing van de functie van appellant in het rddf. De omstandigheid dat er mogelijk in de toekomst een subsidiemogelijkheid zal ontstaan, afhankelijk van de wijze waarop uitvoering wordt gegeven aan de aangenomen motie 'Zicht op doorstroom', is een eventuele thans niet vaststaande toekomstige gebeurtenis waarmee verweester bij het nemen van het bestreden besluit nog geen rekening kon houden.

4.5. De Commissie is van oordeel dat verweester in de door haar overgelegde stukken en ter zitting voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij op het moment, waarop het besluit werd genomen, geen andere middelen had om op termijn voortzetting van de ID-baan van appellant te bekostigen en dat ook geen verwachting bestond dat zij over dergelijke middelen zou komen te beschikken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verweester zes ID-medewerkers in dienst heeft zoals appellant voor wie de subsidieregeling per 1 januari 2013 eindigt. De totale loonkosten van deze zes medewerkers zijn aanzienlijk. Daar komt bij dat verweester te maken heeft met een vermindering van het aantal leerlingen en bezuinigingen op de onderwijsbegroting.

4.6. Bij appellant leeft nog de gedachte dat verweester hem, vanwege het voeren van de onderhavige procedure, tot zijn functie behorende taken heeft ontnomen, maar verweester heeft dit ontkend en heeft er op gewezen, dat voor zover dit al het geval is, zulks geschied is in het kader van samenvoeging van taken van alle door haar in stand gehouden scholen.

4.7. Met betrekking tot de stelling van appellant dat verweester hem de inzage van het bestuursformatieplan op geen enkele wijze mag onthouden, overweegt de Commissie dat dit niet tot een gegrond beroep kan leiden. Nog afgezien van het feit dat verweester ten aanzien van de rddf-plaatsing van appellant geen bestuursformatieplan hoeft vast te stellen, heeft verweester in de loop van de onderhavige procedure het formatieplan aan (de gemachtigde van) appellant verstrekt, zodat geen sprake is van enige beperking van de mogelijkheid tot het voeren van beroep.

4.8. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, concludeert de Commissie dat de beslissing tot plaatsing van appellant in het rddf in stand dient te worden gelaten. De Commissie zal het beroep van appellant derhalve ongegrond verklaren.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 28 juni 2011 van het bestuur ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. A.J.M. Breedveld- van Beeck Calkoen, J. Donner, A. Postma en W.A. Zwijnenburg, leden; de beslissing is getekend door de voorzitter en de griffier, mr. L.F.A. Bos. De uitslag van het beroep is bij brief van 21 februari 2012 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 26 maart 2012.